

ПЕТРО ДЕМЧУК
село Макотерти,
Рівненська обл.

Велика всесвітня війна,
Як морок ночі могильний,
Розділяє і губить вона
Всіх, хто Христу непокірний.

Вона підриває мости,
Роз'єднує сім'ї, як ріки,
Між братами хоче рости
Терном колючки на віки.

Наводить свої рубежі
Господар ганебний у сім'ях,
Не дай перейти їй межі,
Боже Великий Всесильний,

Твоя хай всесильна рука
Здійснить перемогу нашу,
В Твій руці і нитка тонка
Не порветься вона нізащо.

А нам не здолати стіну...
Пустім своє «Я» на коліна,
Ведімо на Голгофу війну,
Там покаже, чия то провинна.

В народі і сім'ях — розбрат,
Вавилон великий з'явився,
Спіши, мій друже, мій брат,
Щоб навіки ти не лишився.

ДОРОГА ДО НЕБА

Є вузенька до неба дорога,
Довжиною у ціле життя,
Це на ній я запитую в Бога
Про щасливе своє майбуття.

Є велика дорога й широка,
Що прямує вона крізь віки,
І не вірю я, що хоч ненароком
Не залишив свої там знаки.

Бо боротись зі звабами світу,
Дійти до значних перемог
І зберегти святі заповіді
Мені допоміг лише Бог.

І тепер не піду вже світами
Топтати чужі ті стежки,
А вузенькою — до Божої брами,
Що у вічність веде напрямки.

ЖИТТЯ БЕЗ БОГА

Не вірити в Бога—це справжнє є диво,
Хоч музика в світі виживала й без нот,
Але всяк музикант напевно фальшивив,
Так і нині невірний у Бога народ.

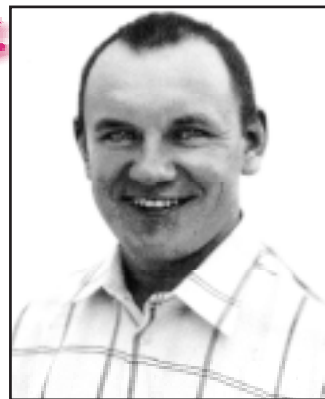
Не вірити в Бога — життя поламати,
Розбити, як чашу, найдорожчий сервіз,
Згубити дорогу до рідної хати
Й летіти, мов в бездну, за долею вниз.

Не вірити в Бога - зірвати мости,
Перекрыти до вічного неба дорогу,
І ти вже не скажеш: Ісусе прости!
За прожите життя, що без Бога.

Поезія серця

Я, Кібіш Микола, народився в мальовничому поліському селі Кідри Володимирецького району, Рівненської області на Україні 11 червня 1976 року в сім'ї християн, які змалку передавали мені любов до нашого Господа. Коли вже мав 20 років, ненароком "відкрив", що мав дар писати вірші. На цей час проживаю в Аргентині, куди переїхав в січні 1998 року. Маю прекрасну жінку Аніту і двоє синів,— Тимофійко Себастьян (старший) і Хосіас Алехандро (менший).

ПСАЛОМ 23

Господь — Пастир мій.
Я з Ним не боюсь,
За Ним йду у бій,
Хоч є буревій,
У Ньому кріплюсь.

Мене Він веде
На гарні луки.
Там пашу дає
Й на плечах несе,
Як в серці туга.

Як серце болить,
Пригорне в тиші,
Дає зміст життя,
В дорозі життя
Йому лиш служи.

Джерельна вода
Із Нього тече.
З Ним всяка біда
Проходить сама,
Мов тінь та втече.

Прекрасні столи
Готові для нас.
Хоча й вороги
Встають навкруги,
Та з нами наш Спас.

Нам милість дає
І також добро,
Як сонце встає,
І серце моє
Наповнить теплом.

ЮНІСТЬ

Дитинства роки пролетіли,
Настала юності пора,
В піску недавно ми сиділи,
Були — весела дітвора.

Та юність наша, наче птиця,
Взяла усіх нас на крило.
Несе туди, де є криниця,
Води живої джерело.

Там ми знайдемо для себе спокій,
Душам стомленим у боротьбі.
Нас до Себе Ісус пригорне,
З любов'ю скаже: "Ти є мій",

Тоді Ісус, неначе пташка,
Пригорне ніжно до Себе,
Мине для нас година тяжка,
Він скаже: "Я люблю тебе".

З Ісусом радісно ми підемо
У Царство Господа Творця
І вже навіки відпочинемо,
Бо приготував нам місця.

Там будемо разом із Ісусом
Ходить там, де живе Отець.
Прийде кінець гріхам-спокусам,
Одержимо радості вінець.

Дитяча сторінка

НЕМА РІЗНИЦІ: "ВСІ ЗГРІШИЛИ..." (Римл. 3:22)

Зовнішньо люди дуже різні, тому багато хто думає, що Бог відноситься до людей по-різному, оскільки в одного більше гріхів, а в іншого — менше. Уяви собі, що стеля над тобою — це небо. Як ти вважаєш: чи ближчий до неба високий хлопчик, ніж маленька дівчинка? Всього на кілька сантиметрів, але жоден з них не може дістати рукою стелі.

Звичайно, у тебе зараз це викликає посмішку. Але хіба з тобою не було такого, що ти вважав себе кращим, ніж твій друг або той невихований грубіян в школі?

Перед Богом не буває хороших і поганих грішників. Бог нікого не виділяє. Слово Боже говорить, що всі згрішили і позбавлені Божої слави. Тому, як би ми не намагались, ми не будемо ближче до Бога, ніж наш сусід. Нема різниці, чи виріс ти в забезпеченій сім'ї, чи настільки бідний, що ледь маєш дах над головою. Через гріх ми всі однаково відділені від Бога.

Для кожного з нас існує тільки один шлях, щоб наблизитись до Бога, — Ісус Христос. Він помер за мої і твої гріхи. Ти можеш сьогодні прикликати Його Ім'я, і Він, твій Спаситель, наблизить тебе до Бога, ким би ти не був.

БУДЬ СТІЙКИМ

Так багато християн, які охоче розповідають про Христа, але як тільки їх починають сердити або сміються над ними — ображаються, а часом і б'ються (чи не так, хлопчики та дівчатка?). Таких людей можна порівняти з надувною кулькою, яка з шумом лопається, якщо її проколоти або постійно шипати. В таких людей назовні проривається багато відразливого, коли інші їх "шипують", сердять і висміюють.

Але Ісус бажає бачити нас стійкими християнами, твердими, мов камінь, які б не втрачали самовладання, навіть тоді, коли інші намагаються "вколоти", насміхаються над нами за віру в Христа. Знаєш, як стати стійким? Читай Біблію, будь в молитовному спілкуванні з Христом, але головне — живи так, щоб твоїм словам вірили оточуючі. (Євр. 13:9 "Бо добре зміцняти серця благодаттю")

З книги Руфь Фрей
"Видеть, слухає, мислить"

НЕ ТАК, ЯК У РОЗБІЙНИКІВ

... Він був його дитиною, дитиною короля! Чи перестане він коли-небудь радіти і дивуватись цьому? Він, Том, який все своє життя прожив серед розбійників. У розбійників вранці зовсім не хотілось вставати після вечірніх бенкетувань або нічних розбійничих походів. Та й навіщо? Батько й мати зранку були в поганому настрої і не розмовляли один з одним. Краще всього було не потрапляти їм на очі. А від інших дітей Том змушений був постійно ховатись...

Тут, в королівському палаці, вже наступного дня Том прокинувся дуже рано. Його новий батько, король, сказав йому вчора ввечері, що вранці Том може знову прийти до нього. Вчора було так добре у короля! Том знову міг сидіти в нього на колінах! Це стало улюбленим місцем Тома. Тут маленький хлопчик знайшов все, чого йому все життя не вистачало: тепло і спокій, почуття безпеки і ніжність, визнання і натхнення. Він знову і знову повертався туди. І в короля завжди був для нього час.

... У великому залі, де завжди був щедро накритий стіл, знаходились різні дивні речі: різнокольорові картини, дивно пахучі квіти. Біля стіни стояла різьблена скриня, а над нею висіло щось дуже-дуже гарне, схоже на корбочку. До неї була прилаштована мотузка, і, якщо її потягнути вниз, звучала дуже гарна музика. Такої музики Том ще ніколи не чув. Як же вона виникла? Він повинен вияснити це!

Коли всі діти побігли гратись, Том залишився один, виліз на скриню, зняв корбочку зі стіни і відчинив

дверцята на зворотній стороні. Своїми трохи незграбними пальцями Том спробував сам як-небудь включити музику. О жаж, що тут сталося!.. Щось хруснуло, і одне колесо зламалося. Потім ще десь трохи погуділо і все затихло.

Що він наробив?! Тома обгорнув страх. Він озирнувся. Ніхто не бачив. Швидко він зачинив дверцята, повісив корбочку на місце і вибіг з кімнати. Нічого не залишається робити, як втекти! Але куди! Том біг не зупиняючись, тільки вперед, тільки б подалі, поки не знайшов надійну схованку. Це було дерево з пишним листям. Але від кого він ховався? Що скажуть інші? А король? Як він це сприйме? Мабуть, дуже розгнівається, бо ж корбочка цінна. Шкода, що все так трапилось. В палаці було так чудесно! Він би з задоволенням там залишився.

Враз... Чи це не кроки? Під деревом він побачив велику фігуру і почув чийсь спокійний голос: — Спускайся вниз, Том. Все в порядку. — Але... — пробурмотів Том. — Я ж... — Справді все в порядку, — промовив король.

Тоді Том зістрибнув з дерева, і батько зловив його.

— Дитя моє, як же ти міг злякатись! Чому ти втік? Знаєш, приховувати провину — це найгірше для тебе і для мене. Повір мені, я завжди спостерігаю за тобою і бачу все, що ти робиш. Навіть якщо ти вчинив неправильно, краще одразу ж прийди до мене. Тому що я все можу виправити і з радістю це зроблю. Ти обіцяєш мені надалі діяти саме так?

Урсула МАРК
(з книги "Не так, як у розбійників")

Чи впізнав ти героїв цього оповідання? Томом може бути кожен з нас. А Король? Він справді є і бачить кожного, і все знає. Не ховайся від нього. Бог любить тебе!

Підбери правильно пропущену літеру і ти визнаєш, що сказав би цар Соломон стосовно цього випадку:

"Хт... х...ває пр...вини св...ї, т...му не ведеться, а хт... признається та кидає їх, т...й буде п...милуваний". (Пр. 28:13)

Матеріали підготувала
Наталія СТРИЛЬЧУК